

Arrest

nr. 225 827 van 9 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VANDER VELPEN
Atletenstraat 31
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 april 2019 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. VANDER VELPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij werd op X te 's-Gravenhage (Nederland) geboren en bezit de Nederlandse nationaliteit.

Op 10 juni 2015 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in haar hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn.

Op 25 augustus 2015 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 11 februari 2019 wordt de verzoekende partij uitgenodigd om inlichtingen te geven over haar activiteiten en bestaansmiddelen.

Op 25 april 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister onder de vorm van een bijlage 21 een einde te stellen aan het recht van verblijf van meer dan drie maanden en dit zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“(…)

In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

Naam: H., D. H. W.

Geboorteplaats: 's-Gravenhage

Nationaliteit : Nederland

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Geboortedatum : X

Verblijvende te (...).

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 10.06.2015 een aanvraag voor een verblijfskaart als bloedverwant in neergaande lijn met S. L. Zij werd op 11.08.2015 in het bezit gesteld van een bijlage 8 en op 25.08.2015 van een E-kaart. Uit het administratief dossier blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is. Sinds maart 2018 werd de dienst Vreemdelingenzaken immers regelmatig ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en grootstedenbeleid over het feit dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW.

In het kader van een herinschrijving na een ambtelijke schrapping, werd betrokkene overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 verzocht nieuwe informatie te verstrekken betreffende haar huidige activiteiten, of bij gebrek daaraan, bestaansmiddelen. Deze brief werd aan betrokkene betekend op 11.02.2019. Zij legde vervolgens volgende documenten voor: schoolbewijs schooljaar 2018-2019 en een attest van het OCMW waaruit blijkt dat zij sedert november 2017 leefloon ontvangt.

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene studeert. Als student (art.50, §2, 5° van het KB van 08.10.1981) dient betrokkene aan te tonen ingeschreven te zijn bij een georganiseerde erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie te volgen en dat zij beschikt over een ziekteverzekering. Verder dient zij de zekerheid te verschaffen dat zij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen tijdens haar verblijf ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art.40, §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder mee de aard en de regelmaat van de inkomsten en het aantal personen ten laste. Uit het dossier blijkt niet dat betrokkene in het bezit is van een geldige ziekteverzekering. Betrokkene krijgt leefloon van het OCMW dus is zij tenlaste van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Betrokkene kan dus het verblijfsrecht als student (art.40, §4, 3° van de wet van 15.12.1980) niet behouden.

Aangezien betrokkene ten laste is van het sociale bijstandstelsel kan ze ook het verblijfsrecht niet behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art.40, §4, 2de lid van de wet van 15.12.1980).

In hoeverre betrokkene eventueel zou voldoen aan de voorwaarden om in een andere hoedanigheid, overeenkomstig art.40, §4 van de wet van 15.12.1980, het verblijfsrecht te behouden, wordt niet bewezen.

Aangezien betrokkene niet voldoet aan de bovenvermelde verblijfsvoorwaarden overeenkomstig art.40, §4 van de wet van 15.12.1980 en een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

*Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van de dienst Vreemdelingenzaken waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art.42bis, §1, 3de lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze beëindiging van het verblijfsrecht.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van: *"art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen en schending van artikel 42 bis vreemdelingenwet."*

Het middel licht toe:

"Dat de bestreden beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie -en asielbeleid een beslissing van bestuurshandeling uitmaakt zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen dient te worden gemotiveerd.

Dat bijgevolg de Staatssecretaris van Migratie en asielbeleid zijn beslissingen op gemotiveerde wijze dient te nemen en dat zulks niet is geschied.

Dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze, moge onder meer blijken uit de hierna opgesomde vergissingen en fouten in de bestreden beslissing van de Staatssecretaris van migratie- en asielbeleid.

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft nav. de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932,1,166.)

Dat dit principe eveneens werd opgenomen in de Grondwet, m.n. onder art. 149 van de Grondwet;

Dat een ondeugdelijk gemotiveerde bestuurshandeling leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en geldt als bewijs dat de Staatssecretaris van Migratie -en asielbeleid de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;

Dat er in casu sprake is van een onjuiste en manifest gebrekkige motivering van de beslissing.

Art. 42bis vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan,

[Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun. Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.]

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven, in dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding."

Deze bepaling houdt dus in dat het genieten van OCMW-steun niet automatisch mag leiden tot de intrekking van het verblijfsrecht.

De dienst vreemdelingenzaken moet geval per geval onderzoeken of de financiële problemen al dan niet van tijdelijke aard zijn. De DVZ moet ook rekening houden met de duur van je verblijf in België, je persoonlijke omstandigheden en het bedrag van de uitgekeerde steun.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat deze individuele beoordeling werd gemaakt.

Dat verzoekster destijds als minderjarig meisje met haar moeder en stiefvader naar België verhuisde. Dat zij hier onmiddellijk naar school is beginnen gaan, doch dat zij omwille van persoonlijke omstandigheden de woning van haar moeder heeft moeten verlaten. Dat ook haar vader in Nederland met ernstige financiële problemen kampt en niet in staat is om zorg te dragen voor zijn dochter.

Dat verzoekster in 2017 hulp heeft gezocht, initieel bij het OCMW van Tongeren en nadien bij het OCMW van Hove. Dat verzoekster ook een schoolattest heeft neergelegd 2018-2019 waaruit blijkt dat zij in haar laatste jaar dierenzorg zit en dus in juni van dit jaar afstudeert. Ofwel beëindigt verzoekster haar studies dit jaar ofwel ten laatste in juni 2020, indien zij nog een specialisatiejaar zou volgen. Hoe dan ook is de financiële hulp dus van tijdelijke aard.

Dat bovendien verzoekster met het OCMW van Tongeren een geïndividualiseerd project voor maatschappelijke integratie had afgesloten waaruit blijkt dat verzoekster moest aantonen dat zij werkbereid was tijdens de periodes die verenigbaar waren met haar studies. Verzoekster is dus op zoek naar een studentenjob en zal in de maanden juli en augustus ook werken.

Dat nergens uit de motivering van de beslissing dus blijkt dat verweerster met deze informatie rekening heeft gehouden in het nemen van de beslissing.

Dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerster een individuele beoordeling heeft gemaakt conform artikel 42bis vreemdelingenwet.

Dat de bestreden beslissing dat ook gebrekkig is gemotiveerd."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de artikelen 50, § 2, vijfde lid en 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name om welke redenen de verzoekende partij haar verblijfsrecht verliest (zij is ten laste van het sociale bijstandstelsel en beschikt niet over bestaansmiddelen in de zin van artikel 40, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet) en er werden geen relevante documenten voorgelegd over de gevraagde humanitaire elementen, van aard om de bestreden beslissing niet te

nemen. Verzoekende partij vormt een onredelijke belasting van het sociale bijstandstelsel. Er wordt uitgelegd waarom zij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

De Raad wijst erop dat artikel 149 van de Grondwet, dat specifiek betrekking heeft op vonnissen, niet toepasselijk is op administratieve beslissingen (RvS., nr. 150.529 van 21 oktober 2005).

2.3. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht, naast de schending van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet..

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Artikel 42bis, §1, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1

Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.”

De verzoekende partij ontkent niet dat zij financiële steun ontvangt, maar geeft aan dat dit enkel tijdelijk zou zijn. Zij studeert nog, doch in deze optiek ontkent zij niet dat zij over niet voldoende bestaansmiddelen beschikt om op deze basis een verblijf te verkrijgen. Zoals de bestreden beslissing stelt, blijkt niet uit de gegevens van het administratief dossier dat zij voldoet aan voorwaarden om in een andere hoedanigheid, in toepassing van artikel 40, §4, van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht te behouden.

Artikel 40, §4, van de Vreemdelingenwet luidt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

(...)"

Uit deze bepaling volgt dat bij het volgen van een beroepsopleiding de verzoekende partij beschikt over "over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk", wat niet het geval is.

Ook dit ontkent de verzoekende partij niet. Zij toont niet aan een werknemer of een zelfstandige te zijn, hetzij over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Een schending van deze bepaling is niet voorhanden.

De verzoekende partij verwijst naar artikel 42bis, §2, van de Vreemdelingenwet dat zij correct citeert maar toont niet aan dat zij tijdelijk arbeidsongeschikt is, zich als werkzoekende heeft ingeschreven of zich in een toestand van onvrijwillige werkloosheid bevindt na afloop van een tijdelijke tewerkstelling.

Zij toont immers niet aan dat zij reeds gewerkt heeft en nadien onvrijwillig werkloos is geworden. Ook toont zij niet aan dat artikel 42bis, §2, 4°, van de Vreemdelingenwet op haar van toepassing is. Dit artikel stelt:

"Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding."

Zoals uit de gegevens van het administratief dossier blijkt, leeft zij van een leefloon van het OCMW dat sedert 2019 maandelijks 910 euro bedraagt en had zij ook uitkeringen van leefloon gedurende tien van de twaalf maanden van 2018, en zelfs in 2017, wat niet wordt ontkend in het middel. De verzoekende partij stelt dat de studies een einde nemen ofwel in juni 2019 of in juni 2020 en op zoek is naar een studentenjob tijdens de maanden juli en augustus. Dit doet niets af aan het gegeven dat de verzoekende partij al enkele jaren dient te leven van een leefloon. Het gegeven dat haar Nederlandse vader met ernstige financiële moeilijkheden kampt, doet niets af aan haar afhankelijkheid van het OCMW. Haar bereidheid om tijdens de vakantiemaanden te werken evenmin. De gemachtigde van de bevoegde minister diende hierover concreet niet te motiveren. Het motief dat geen relevante documenten zijn bijgebracht, volstaat. Ook het gegeven dat zij persoonlijke problemen heeft met haar moeder en stiefvader maakt het feit dat zij al jaren van het OCMW leeft niet ongedaan.

De verzoekende partij houdt onjuist voor dat geen individuele beoordeling in de bestreden beslissing werd gemaakt. Zij gaat voorbij aan het motief, dat stelt:

“Uit de voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene studeert. Als student (art.50, §2, 5° van het KB van 08.10.1981) dient betrokkene aan te tonen ingeschreven te zijn bij een georganiseerde erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie te volgen en dat zij beschikt over een ziekteverzekering. Verder dient zij de zekerheid te verschaffen dat zij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen tijdens haar verblijf ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. (...)In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder mee de aard en de regelmaat van de inkomsten en het aantal personen ten laste. Uit het dossier blijkt niet dat betrokkene in het bezit is van een geldige ziekteverzekering. Betrokkene krijgt leefloon van het OCMW dus is zij tenlaste van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Betrokkene kan dus het verblijfsrecht als student (art.40, §4, 3° van de wet van 15.12.1980) niet behouden.

Aangezien betrokkene ten laste is van het sociale bijstandstelsel kan ze ook het verblijfsrecht niet behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art.40, §4, 2de lid van de wet van 15.12.1980).

In hoeverre betrokkene eventueel zou voldoen aan de voorwaarden om in een andere hoedanigheid, overeenkomstig art.40, §4 van de wet van 15.12.1980, het verblijfsrecht te behouden, wordt niet bewezen.

Aangezien betrokkene niet voldoet aan de bovenvermelde verblijfsvoorwaarden overeenkomstig art.40, §4 van de wet van 15.12.1980 en een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

art.42bis, §1, 3de lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier.”

De verzoekende partij weerlegt evenmin de vaststelling in de bestreden beslissing dat geen bewijs is overgemaakt *“van een geldige ziekteverzekering”*.

De opmerking van de verwerende partij dat: *“Bovendien dient er op gewezen te worden dat verzoekende partij destijds schriftelijk uitgenodigd werd om alle elementen aan te voeren die mogelijks een invloed zouden kunnen hebben op een te volgen beslissing in het kader van het verblijfsrecht. Verzoekende partij heeft hier tevens gebruik van gemaakt”* is correct in die mate dat niet afdoende relevante documenten zijn voorgelegd.

De Raad herhaalt dat de persoonlijke breuk met de moeder en stiefvader, het zoeken en de wens om een studentenjob uit te voeren tijdens de vakantiemaanden (wellicht niet meegedeeld voor het nemen van de bestreden beslissing nu de opstellingsdatum van de brief van het OCMW gericht naar de verzoekende partij 24 april 2019 is en de bestreden beslissing daags nadien is genomen) zijn niet van aard de determinerende motieven van de bestreden beslissing te wijzigen.

De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en zijn correct beoordeeld. Het komt de Raad niet toe zich in de plaats van het bestuur te plaatsen. Hij kan enkel oordelen of de bestreden beslissing kennelijk redelijk is. Rekening houdend met de langere duur die verstreken is van de gegeven OCMW-steun, acht de Raad het kennelijk redelijk dat de verwerende partij besluit dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

Bijgevolg toont de verzoekende partij niet de schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet aan.

2.4. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN